

Через тумани лихі, через великеє горе
Ти світиш мені, моя зоре.
Ти се була, що встала вогнем опівночі,
Шлях проклала ясний через темне, бурхливеє море
І чарувала новою надією втомлені очі,
Ти се була, моя зоре!
Хто ти, мрія чи сон? я не знаю,
Тільки в тебе я вірю і віри повік не зламаю,
А як зламаю, зломлюсь тоді, певне, сама,
Бо задавить ворожая тьма.
Ти мене до життя пробудила,
Ти мені очі відкрила,
Раптом вирости в мене і сплеснули крила,
І понесли мене вгору шляхом променистим,
Вгору, все вгору,
В тую країну простору,
Де моя зірка зорить світлом рівним і чистим.
В тую країну, де щастя і горе однаково милі,
В тую країну, де усміх і сльози однаково ясні,
В тую країну, де чола підводять похилі,
Де не сльозами, а співом ридають нещасні.
Я не журюся, чи рано, чи пізно загину,
Я не журюся, що світ сей хороший покину,
Я не журюся — нехай там життя моє гасне.
Зоре моя! в тебе світло повік буде ясне.
Інші будуть співці по мені,
Інші будуть лунати пісні,
Вільні, гучні, одважні та горді
Поєднуються в яснім акорді
І полинуть у ті небеса,
Де сіяє одвічна краса,
Там на їх обізветься луною
Пісня та, що не згине зо мною.

12.10.1898

Примітки

Джерело : Леся Українка. Зібрання творів у 12 тт. — К. : Наукова думка, 1975 р., т. 1, с. 176.

Вперше надруковано в збірці « [Думи і мрії](#) ».

Автограф — ІЛШ, ф. 2, № 651.

Датується за автографом.

Подається за збіркою «Думи і мрії», стор. 119 — 120.